

V ékony j ég 12. fejezet

Ariana, cs üt ört ök 14 december 2023 - 22:00:48

12.

m árcius v ége

Mit tegyek, hogy megbocs áss?

Kezdetnek t qnj el a lak ásomb ól!

Matty &

H árom hete a telefont sem vagyok hajland ó felvenni neki, és m ár od áig jutott, hogy Craiget h ívogatja, hogy fel Qlem érdekl Qdj ön, de akkor is hajthatatlan vagyok. A legut óbbi h úz ása ut án a h átam k özep ére sem k ív ánom.

M ég azt sem b írod tiszteletben tartani, hogy l átni sem akarlak!

Hi ányzol &

Nekem is hi ányzik valaki, de az nem te vagy mondok hidegen. H úzz innen!

Na j ó, most van elegem bel Qled! v ágia r á, a hangja csupa haragos dac. Neki ámaszkodik az ajt ónak, és nem engedi, hogy bez árjam, s Qt nemes egyszer qs éggel arr ébb tol. Megh ökkenve l épek h átr ébb, hagyom, hogy elford ítssa a kulcsot maga ut án, és a konyha fel é induljon.

Melyik r észe nem volt érthet Q annak, hogy h úzz innen? sz ólok ut ána d üh ösen, de nem érdekli. Stephen!

Fejezd be! feleli, de m ég csak meg sem torpan, én meg mindj árt lekeverek neki megint egyet, ha nagyon felbosszant. Értem, szem ét voltam, nem hittem el, hogy nemcsak mondod, hanem t ényleg nem j átszol, és nyakig bele vagy esve a sr ácba, és most tot ál kivagy. Azt az ért valljuk be, ha annyira összetartozn átok, nem mentek sz ét ennyi miatt teszi hozzá, ezt m ár egyenesen a szemembe n ézve, én meg csak h ápogni tudok. T öbb mint t íz éve bar átok vagyunk, nehogy m ár egy pasi k öz énk álljon, ezt te sem gondolhatod komolyan! Lev ágia az asztalra az üveget, amit hozott, és a szekr ényb Ql poharakat vesz el Q. Sokkosan huppanok le vele szemben a sz ékre, de amikor fel ém ny újtja az italt, elfogadom.

Ut állak morgom, mire elmosolyodik.

Nem ut álsz.

De nagyon szeretn élek mondok m ég, miel Qtt leh úzn ám a felest. V égig égeti a torkomat, beleborzongok.

Nem igaz, hogy nem hi ányzott. Nem tudok mit kezdeni az id Qmmel n élk üle, így k ül ön ösen nem, hogy Lucas kidobott. P meg & M ég a cuccaimat is a munkahelyemre hozta el, k ösz önt, és miel Qtt b ármit sz ólhattam volna, m ár ott sem volt.

Érthet Qv é tette, hogy nincs tov ább &

Szarul n ézel ki.

Menj a kurva any ádba!

Felszisszen, és mikor feln ézek r á, olyan t öm ény d öbbenettel az arc án mered r ám, hogy majdnem felr öh ög ök. Fel é ny újtom a poharamat, mire k ér és n élk ül újrat ölti.

Ok é, t ényleg ut álsz.

Mondtam.

Igazs ág szerint csak kiszaladt a sz ámon, nem gondoltam át, hogy Stephenn él mennyire érz ékeny pont a csal ád. B ár egy ideje ink ább csak én vagyok neki. M ár ameddig el nem mar mag át ól &

Stephen?

Megváróm, míg rám figyel. Azt akarom, hogy most valóban komolyan vegyen.

Igen?

Ez volt az utolsó húzásod. Még egy ilyen, és az utcán sem ismerlek meg. Ezt mindkettőnk érdekében fogd fel végre!

Farkasszemet nézünk. Hosszan, elgondolkodva bámul rám, aztán bólint.

Tényleg elzavarnál, ugye? Kérdezi a biztonság kedvéért.

Igen.

Oké, megértettem.

Ajánlom is.

Belezuhanunk a csendbe. Nekem nincs mit mondanom, Q meg szerintem nem tud mit kezdeni a hangulatommal. Azt hiszem, igazi szerelmi bánatot még sosem tapasztaltál álom, nem jutottam el addig, hogy igazán kötődjek. Más kérdés, hogy ennek részben Q az oka, de hajlok arra, hogy ha tényleg megérték volna az eddigi próbálkozásaim a bánatot, akkor bánkódtam volna. Lucas viszont más kérdés, annyira hiányzik, hogy semmi életkedvem nincs.

Elmegyünk valahova? Ajánlja Stephen, mire megvonom a vállamat.

Nem igazán érzek rá köztételt, hogy emberek közé menjek.

Pedig nagyon rádférne. Ahogy nézem, nem csak konkrétan a társaság.

Na, igen. Ha az ember hozzá szokik ahhoz, hogy rendszeres a szexuális élete, elég durván érződik a hiánya, engem mégis ez zavar a legkevésbé.

Nem vágyom egy éjszakásra.

Akkor mire vágyasz, Matty?

A poharam fenekére bámulok, mielőtt kibukna belőlem a válasz.

Rá.

Stephen hatalmasat sóhajt, és megint újratölti a poharainkat. Felnéz rá, most valahogy más a csendje, idegesnek tekintik.

Elmondod, mi történt?

Tényleg kíváncsi vagy rá? Nincs más, ami szórakoztasson? Kérdezem gúnyosan, mire újabb sóhajt kapok.

Ki akarsz beszélni, úgyhogy hallgatlak.

Szívesen elküldeném a fenébe, de igazán van. Főztogatnak a szavak, megqrülök tölük, szinte fel sem tekintik, hogy ömleni kezdenek belőlem, megállíthatatlanul. Nem szól közbe, hagyja, hogy egyszer csak elhallgassak, és egyedül a fájó üresség maradjon bennem.

Ez valóban csúnya.

Köszönöm az együttlétet.

Pszint volt feleli lehajtott fejjel, de nem kérek bocsánatot. Haragszom rá, bár magamra még jobban. Még mindig nem értem, hogy lehettem annyira hülye &

Stephen maga elé mered, aztán a kabátjából kiveszi a cigijét, én meg rácsapok a kezére.

Ha rá mersz gyújtani a lakásban, kiváglak az ablakon!

Jól van, adj megmagát, és bagózáshelyett nyugtalanul dobolni kezd az asztallapon. Legszívesebben újra rácsapnék a kezére, mert rémesen idegesít Q, amit csinál. Nem is próbál békélni?

Ráncolom a homlokomat, nem tudom hova tenni a kérdését. Annál is inkább, mert ténylegesen komolyan gondolja, és gyanúm sincs, hova fogunk kilyukadni.

Nem.

Miért nem? Faggat, bennem meg felmegy a pumpa.

Azért, mert elég nyilvánvaló a tette, hogy nem akar látni!

Stephen megnyalja az ajkát, és újrakezdi a dobolást az asztalon. Ha így folytatjuk, meg fog Qrj íteni vele.

Teljesen beléd van esve.

Mindjárt hűtést dobok! Szólásra nyitom a szívet, de be is csukom. El kell szívnom tőled, hogy egy kicsit lehiggadjak, mert bármit is szeretne elérni, akkor sem idegesítem fel magam.

Hogy mi van?

Bocsánatot kellett volna kérned feleli, én pedig feladom. Nagyon jó úton halad ahhoz, hogy üvöltsek vele.

Unom a járáskaidat, Stephen közzölöm vele, és még engem is meglep a hangom ridegsége. Mit akarsz?

A pohárába temetkezik, lassan issza belőle az alkoholt, nem nézi rám, mégis meg nem szólal. Akkor viszont egyenesen a szemembe.

Azt, hogy hűvös ál hozza, és köszönörögd vissza magad!

Vannak pillanatok az életben, amikor az ember számára annyira megdöbben, hogy teljesen lefagy. Velem is körülbülbüli ez történi, mert ha nem ülök itt vele szemben, és nem a saját fülemmel hallanám, biztosan nem hinném el, amit az imént mondott.

Szórakozol?

A hangom megremeget, Stephen viszont lassan megrázza a fejét.

Nem fog beszélni velem.

Akkor legalább megpróbáld rájönni, de nekem ez nem elég.

Miért telme lenne?

Mert szenvedsz, baszd meg, és Q is! Csattan olyan haraggal, amit egyszer senki nem értek, kinek szól. Leteszi a poharat az asztalra, és megőrzi öli a homlokát. Hülye vagy, hogy eddig nem tetted.

Mi ez a hirtelen jött szívélyesség? Kérdezem óvatosan. Eddig mindent megtettél, hogy elmard tőlem.

Sikerült, akkor most nem ülnél odakéne?

Nem akarom, hogy szenvedj.

Bocs, de ezt elég nehezen veszem be nevetem el magam, de az arcát látva lefagy a mosolyom. Az ajtó mutat.

Indulj!

Te hülye vagy &

Matty, fejezd be az önsajnálátot, és tegyél egy próbát!

Ez hat. Annyira elönti az agyamat az idegbaj, hogy felugrok a székre, és legszívesebben megint megütném. De még csak rám sem figyel, az üveggel van elfoglalva, én meg a szavai hatására alázkerülök.

Menj már!

Otthagynom az asztalnál, és megteszem, mert igaza van. Eddig nem volt bátorságom hozzá, beletöröktem Lucas döntésébe, mert nem éreztem magamban elég erőket ahhoz, hogy megpróbáljam a lehetetlent. Talán már késő, de ha meg sem kísérem, csak célátalanul fog fájni mindkettőnknek &

Mire Lucashoz érek, teljesen elöntenek a kétségek. Az sem biztos, hogy itthon van, vagy ha mégis, egyáltalán beenged-e lakásba. Tétovázni állok az ajtó előtt, aztán végül összekapom magam annyira, hogy becsengessek.

Mit keresel itt?

Egész biztosan tartom, hogy a hangja csupán meglepett, de nem rideg vagy dühös, és az ajtót sem vágta rám azonnal.

Bemehetek egy kicsit?

Eláll az útból, én pedig belépek mellette, de nem nagyon találom a megfelelő szavakat.

Mondasz is valamit? Beszélni akartál.

Ez nagyon ismer Qsen cseng. Val ósz ín qleg Q sem direkt mondta így, csak t űls ágosan haragszik, mert s óhajt egyet, azt án újrafogalmazza:

J ó, teh át mi ért j ött él?

Azt akartam, hogy tudd, sajn álom &

J ó, k öszi, most m ár tudom. M ég valami?

Mindent megtesz, hogy porba tiporja a rem ényeimet, és nagyon j ó úton halad. Megk ís érem m ég egyszer áthidalni a k özt ün k l év Q szakad ékot.

Ki tudlak engesztelni?

K özelebb l épek, v égígsim ítok az arc án, de nem n éz a szemembe, mell ém b ámul. Rettegek t Qle, hogy elk üld, így azel Qtt cs ókolom meg, hogy összeszedhetn é mag át annyira, hogy megtegye.

Viszonozza. Percekig tart ó, l ágy érint és, m ég csak szikr át sem kapok t Qle, annyira szenved élymentes. Az arc ára és a nyak ára sz órok puszikat, mire elmosolyodik.

Le akarsz venni a l ábamr ól?

Nem szexet akarok s óhajtóm a f űl ébe, és magamhoz ölelem. Nem l ök el, ez szinte megr észeg ít.

Akkor mit?

Bocs ánatot felelem, de megfesz űl az ölel ésemben. Hogy engedj vissza az életedbe &

Nem.

Úgy ér ez az egyetlen sz ó, mint egy arculcsap ás. Kicsit elh úz ódom, és megv árom, m íg v égre hajland ó a szemembe n ézni.

Mi ért nem? suttogom kisz áradt torokkal. Nyugtalanul l ép arr ébb, gyan ítom az ért, hogy ne tudja befoly ásolni a k özels égem. Én ezt nagyon úgy értelmezem, hogy szeret, de nem értem, akkor mi ért ennyire elutas ít ó.

A szex j öhet. Azzal megbirk ózom. J ó veled. M ég az utols ó is átkozott j ó volt &

De?

A falnak t ámaszkodik. Fels óhajt, a pillant ása v égre újra megtal álja az eny émet, és f áj ism ét r ád öbbennem, mit m qveltem.

N ézd, én el ég rosszul viselem, ha padl óra v ágnak érzelmileg magyar ázza zaklatottan. Nehezen kelek fel. Te ezt m ár elj átszottad velem. Boldog voltam, azt án j ött a j ózanod ás & Ezt nem szeretn ém megism ételni.

Te is kapt ál m ásodik es élyt pr ób álkozom, és ez elbizonytalan ítja.

Tudom &

Mit tegyek?

Semmit r ázza meg a fej ét. Nem megy. Sajn álom. Mondtam, én nehezen leszek szerelmes, és nehezen is ábr ándulok ki. Ut ána viszont nincs vissza út & T űl sok áig h űztad, m ár belet ör Qdtem.

Legy qr a tan ácsalans ág. K öny ör ögni k éptelen vagyok így, hogy nem tudom, van-e egy által án értelme. Idegesen t úrok a hajamba, és b ólintok.

Meg értettem mosolygok r á, b ár semmi vid áms ág nincs bennem. Az ajt ó fel é indulok, de Lucas megragadja a kezemet. Visszah úz mag ához, megcs ókol, az érint ése ellent étes a szavaival, de ismerem annyira, hogy tartja mag át hozz ájuk. M égis ölel, elengedni is k éptelen, és b ár t ényleg nem ez ért j öttem, ha m ár m ásk épp nem kaphatom meg &

T qzforr ó a b Qre, v ágyt ól terhesek a s óhajai, az eml ékezetembe v ésem Qket. Arra az esetre, ha nem lenne legk özelebb & Fojtogat ó n émas ág fesz űl k öz énk. Az oldalamba fordulok, óvatosan v égígcir ógatom a karj át, de nem reag ál, a szem ét sem nyitja ki. F élek ett Ql az érz éketlens égt Ql, nem sok j ót sugall, és bebizonyosodik, hogy okkal tartottam t Qle.

Szeretn él lezuhanyozni, miel Qtt m ész?

Beledermerek a mozdulatba, hirtelen nehéz levegőt vennem, nehezen préselem ki magamból a választ.

Nem & majd otthon megoldom.

Ahogy gondolod.

Lassan kelek fel és kezdek öltözni, hálámat mégis visszatart, de hiába reménykedem. Felül az ágyon, figyel, de nem szól semmit. Visszamászok hozzá.

Lucas & kezdenék bele, Q azonban felemeli a kezét, megállítja a kikívánczolt szavakat.

Tedd meg, hogy nem kezdesz kénytelenkedni.

Elgyengülne? Kérdezem, mire vállat von.

Csak megnehezítenéd mindkettőnknek, a döntésem viszont maradna felelős, és azt hiszem, ez az a pont, amikor feladom. Egyetlen óvatos puszit adok a szájára, aztán hagyom, hogy kikívánczoltan érjen.

Legszívesebben tombolnék. Stephen ráadásul remek ügyet ad erre, mert amint beérek a lakásba, megcsap a cigifüst, nekem meg ráötlön eldurran az agyam.

Stephen!

Francba! hallom a konyhából, és egyből arra is indulok.

Mit mondtam neked? rivallok rá, miközben kinyitom az ablakot. Add ide azt a szart!

Az egész doboz a konyhában égzi, Stephen pedig lapít, nem szól érte, csak mentegetőzik.

Ki akartam szellőztetni, mielőtt hazaérsz. Nem gondoltam, hogy ilyen hamar &

Elakad, és rápillant, a szemében ott a felismerés, én meg elfordítom a fejem. Mit mondhatnék, ami nem nyilvánvaló?

Mit keresel itthon? Kérdezi elképedve. Viccesen az arcára van írva, mennyire nem erre számított. Hát én sem.

Féltem tőle, de az ért ott motoszkált bennem a remény.

Nem egy értelmű?

Elzavart?

Igen.

Rossz kimondani. Stephen felsóhajt, az üveg után nyúl, aztán csalódottan ébred rá, hogy üres. Megvonom a vállamat, majd a szekrényből kiveszek egy poharat. Nálam nincs olyan, hogy nincs itthon alkohol. Széjjel akarok lenni. Leülök hozzá, iszom, közben ő is iszik, meg hallgat.

Honnan vetted egyáltalán, hogy érdekelne a bocsánatkérés? Kérdezem kikéskedve. Stephen vállat von, és merengve forgatja a pohárát az asztalon. Ha azzal jön, hogy onnan olvassa ki a választ &

Abból, amit meséltél.

Hát, tévedtél el nevetek fel minden örömnélkül, Stephen azonban megrázza a fejét.

Nem tévedtem, csak hülye srác.

Nincs kedvem vitatkozni vele. Igazság szerint én sem értem Lucast. Éreztem mindenre szülő és ébülő, hogy nem igaz, hogy lemondott rólam, mégis elküldött, amikor beülni akartam. Tudom, hogy fájdalmat okoztam neki, de megoldottuk volna.

Talán ha erősebben győzködöm &

Ne kattogj, megpróbálsz.

Felsóhajt, és inkább észre iszom magam. Hagyom, hogy Stephen mindenféle hülyeséget elterelje a figyelmemet. Aztán már nem bír koncentrálni, elkap és eluralkodik rajtam valami furcsa melankólia.

Nem tudom, mihez kezdek nélküle csúszik ki a számon, Stephen pedig meglepetten hallgat el. Teljesen másról beszélt, de nem érted meg, hogy elkalandoztam, sőt talán számított is rá.

Elmúlik.

Igaza van, és ez benne a legijesztőbb. Mert én nem akarom, hogy elmúljon &

[Előző](#)

[Következő](#)